

рена. Въ ушитѣ ѝ звучеше още пияното, прѣдъ очитѣ ѝ блѣщѣха свѣтитѣ и звѣздичкитѣ на елхата. Радка си спомни за подарѣка, искаше да го разгледа сама по-добрѣ, но какъ да стане отъ леглото, пѣкъ и очичкитѣ ѝ се затваряха отъ сънъ! . . .

Съ голѣма мъжа стана тя, обу си чехличкитѣ, намѣтна се съ шалчето си и тихичко отвори вратата на гостната стая.

Прѣзъ прозореца влизаха широка струя лунни лъчи и освѣтѣваха пода на стаята. Елхата още стоеше посрѣдата, а около нея шаваха, тичаха и разговаряха нѣкакви малки човѣчета. Тѣ бѣха облѣчени сѣщо като „Дѣдо мразъ“, когото Радка взе отъ елхата и го скри въ шкафчето си прѣди другитѣ да се събератъ въ стаята и запалятъ свѣтитѣ на елхата.

— Видишь ли ги лакомитѣ дѣца! — говорѣше най-стариятъ отъ тѣхъ, който бързо се катерѣше по клончетата на елхата. — Гледай, нищо не оставили по елхата!

— А тука до нея имаше два подноса съ сладкиши, — обади се другъ, който отвързваше забравената подъ едно клонче играчка.

— Малко имъ било! — избѣбра трети, който едва мѣкнѣше пълната кошница.

Радка видѣ въ нея ябълки, позлатени орѣхи, счупени играчки, кончето на което Борчо бѣше счупилъ единия кракъ, смачкани книжни цвѣта, кѣсчета отъ корабийки, даже и огарки отъ свѣщици.

— Защо събирате тия нѣща? — ги попита Радка, като наближи до елхата.

Най-старото човѣче се обърна къмъ нея и тя заблѣлза, че лицето му е сѣщо като на „Дѣдо мразъ“ — весело, червено, съ бѣла брада и съ добри синкави очи.

— Защо! — запита и той. — За бѣднитѣ дѣца, разбира се! Та и тѣмъ се иска да поиграятъ и да си похапнатъ. Вие спомнихте ли си за тѣхъ?

— А кѣдѣ сѣ тѣ? — уплашено попита Радка.

Човѣкътъ плѣсна съ ржцѣ.

— Какъ кѣдѣ? навсѣкѣдѣ! — силно извика той. — У васъ на двора малко ли сѣ? Перачката има три, обушарѣтъ двѣ, вратарѣтъ тамамъ петъ! — набързо ги наброи той на малкитѣ си прѣстчета. — И всичкитѣ тѣ нѣматъ ни играчки, ни шо да ядатъ. Въ тѣхнитѣ кѣщи е студено, кално и мръсно; тѣ нѣматъ, топли и дебели дрехи, нѣматъ и шо да ядатъ тая вечеръ, а Коледата е за всички хора.

— Та вие искате да подаритѣ тия изпочупени остатъци на бѣднитѣ дѣца?! — зачуди се Радка.

— Всѣка година ние събираме остатъцитѣ отъ елхитѣ на богатскитѣ дѣца и ги носимъ на бѣднитѣ. — каза най-стария човѣкъ. — Не сѣ хубави тия остатъци, но ние гледаме да ги направимъ хубави.

И ней се стори, че широкиятъ лъчъ на луната се плѣзна изъ стаята и освѣти кошницата съ играчкитѣ. И изведнажъ въ нея заблѣщѣха звѣздичкитѣ и фенерчетата; ябълкитѣ се